

Já a moje knížka

Budu psát o knize jménem Bella a Sebastian od Nicolase Vaniera. Myslím si, že mne totiž ze všech knih poučila o životě nejvíce.

Když jsem si tuto knížku četla, tak mě zaujala proto, že byla napsána hezky a srozumitelně, ale i přesto u ní musel čtenář přemýšlet, co touto knihou chtěl autor vlastně říci. Musela jsem pochopit, jak se v té dané době žije a usoudila jsem, že to neměl nikdo jednoduché. Příběh se odehrává v horách v době 2. světové války (přesně roku 1943), kdy většina lidí prchala na bezpečnější místa a ukrývala se před zlými nepřáteli z Německa, kteří jim brali jejich vlastní domovy a někdy dokonce i rodiny. Ráda jsem přestávala číst a přemýšlela, jak to museli mít všichni složité, a jestli by někdo z těch, co znám, vůbec v té době přežil a dokázal bojovat za spravedlnost.

Tato kniha mě také poučila, že člověk nemůže soudit jen podle vzhledu, ale naopak podle chování a jednání. Myslím si, že kdyby lidé soudili jen podle vzezření, křivdili by spoustě lidem i zvířatům. Kdyby v této knize Sebastián nezakročil, ostatní by zastřelili hodnou, mírumilovnou a hlavně poslušnou Bellu. Mysleli si totiž, že je to „bestie“, která jim dává ovce, protože tak prostě vypadá.

Také jsem ale poznala, že když lidé spolupracují a nehádají se kvůli hloupostem, dotáhnou to obvykle dále, než přesila nepřátel, kteří si nemusí vůbec rozumět a kterým jde jen o prosazení svého názoru, i když nemusí být zrovna nejspravedlivější. Občas si ale člověk musí prosadit svou pravdu sám, poněvadž ostatní si můžou myslet pravý opak. To je ale složité, protože se o nikoho nemůžete opřít, sdělovat mu svá neštěstí a nemáte pomocnou ruku, která by vás podržela a dodala vám odvalu. I to je však třeba překonat, aby se někomu, koho máte rádi, nestala křivda, která by jeho i vás navždy mrzela. Život je někdy krutý, ale občas se mu prostě musíte sami postavit čelem, jako to udělal Sebastián, čímž zachránil Bellu od jisté smrti.

Nejvíce se mi však líbilo silné pouto mezi fenkou slovenského čuvače – Bellou a devítiletým chlapcem Sebastiánem. Přátelství se jim podařilo navázat během několika málo dnů. To mě poučilo o pravdivosti přísloví, že pes je nejlepší přítel člověka. Víím to i ze své vlastní zkušenosti. Dům i všechny členy rodiny poctivě hlídají dvě fenky stejného plemene jako je Bella a někdy si s nimi rozumím více než s kýmkoliv jiným. Když mám starosti, sednu si k nim, řeknu jim svá trápení a ony se na mne dívají, jako by mi naprosto rozuměly a souhlasily se mnou. Tím chci říct, že nezáleží na tom, jestli je váš pes nějak výjimečný, důležité je, že vám dokáže porozumět a soucítit s vámi. Na co vám je pes, který je šampiónem některé ze psích disciplín či tanců, když vám nerozumí a nedokáže pochopit vaše pocity? To potom není ten pes, který by kvůli vám nasadil život, aby vám pomohl, zachránil vás před nebezpečím. Vždy si tedy vybírám nejen psa, ale i přátele podle toho, jakým způsobem se ke mně chovají. Snažím se řídit příslovím na konci této inspirující knížky: „ Láska a přátelství jako štít proti lidské zlobě.“ Jak to cítíte vy?